

kde zákon uvádí normy povšechné, na př. § 8. tr. zák. Zákon však vždy slov těch (»Handlung« a »handelt«) užívá jen k označení zevnější činnosti, což vychází z toho, že k vyznačení subjektivní stránky doplňuje slova ta slovy »aus Bosheit« (§ 87 tr. z.) nebo »in der Absicht« (§§ 194, 152 tr. z.) neb »um« (§ 81 tr. z.), neb »absichtlich« (§ 144 tr. z.), neb »der Bösgesinnte« (§ 8 tr. z.). Již z toho vychází najevo, že §§ 236 a 523 tr. z. mají na mysli pouze jednání, která na v e n e k tvoří skutkovou podstatu zločinu a která jsou pocifována jako zločin tím, jenž činem tím byl postižen. Avšak hlavní důraz dlužno klásti na slovný výklad § 2 c) tr. zák. a to na slova »in welcher der Täter sich seiner Handlung nicht bewusst war«, která se vztahují jak na opilství (Berauschung), tak i na jiné pomatení smyslů (Sinnverwirrung). Těmi slovy zákon vyjadřuje, že duševní funkce, totiž představa (Bedenken) a vůle (beschliessen), jsou buď úplně zrušeny nebo ve značné míře zeslabeny. Z toho dlužno usuzovati, že zákon míní slovy těmi naprosto vyloučiti zlý úmysl v jeho psychologickém smyslu, neboť kdo jest ve stavu pomínutí smyslů, jemuž zákon klade zcela na roveň úplnou opilost, nemůže býti schopen tak složitého duševního pochodu, jaký se požaduje k subjektivní podstatě zločinu. Slova § 236 tr. z. »sonst Verbrechen sind« dlužno vykládati jen v souvislosti s § 2 c) tr. z., na něž též § 523 tr. z. poukazuje. § 2 c) tr. z. však vylučuje zlý úmysl a z poukazu naň a ze slov »Handlungen« dlužno míti za to, že § 523 tr. z. slovem »sonst« a poukazem na § 2 c) tr. z. míní vysloviti a vyslovuje, že k činu, který jest podkladem odsouzení pro přestupek podle § 523 tr. z., stačí objektivní skutková podstata tohoto činu, jevícího se z e v n ě jako zločin.

Pl e n á r n í u s n e s e n í z e d n e 12. d u b n a 1928, č. j. p r e s. 1876-27. Dr. Boloneský.

**Měrnému přísluší přednostní pořadí podle § 216 č. 2 ex. ř.
za dobu tří let od příklepu zpět.**

Krajský soud v H. K. přiznal rozvrhovým usnesením přednostní pořadí podle § 216 č. 2 ex. ř. měrnému, počítanému za dobu tří let od příklepu zpět.

Proti tomuto usnesení podala strana vymáhající i strana povinná stížnost, o níž rozhodnul vrchní zemský soud v Praze jako soud rekursní, že se báňskému hejtmanství v Praze pohledávky na měrném za rok 1924 a za I. pololetí 1925 za tutéž dobu v privilegovaném pořadí nepřisuzují.

D ů v o d y: Soud I. stolice pokládá měrné za daň, jež se platí z dotčené horní nemovitosti a jimž prý proto přísluší přednostní pořadí, a to pro nedoplatky tříleté.

Náhled tento jest právně mylný.

Předmětem dražby byly míry dolové s příslušenstvím, sestávajícím z různých polí dolových, z obytných a manipulačních budov a z různých pozemků. Z těchto nemovitostí horních, pokud se týče propůjčených měr dolových ve smyslu třetího oddílu horního zákona (§§ 40 a násl.) předepisuje se podnikateli dolů kromě daní pozemkových i činžovních ještě t. zv. měrné podle § 215 horního zákona, pokud se týče nařízení ministerstva financí ze dne 4. X. 1854, č. 267 ř. z., a zákona ze dne 25. VI. 1919, č. 368 Sb. z. a n. Toto měrné jest na roveň postaveno dani výdělkové, které podle § 76 zákona ze dne 25. X. 1896 č. 220 ř. z., přísluší přednostní právo zástavní na nemovitostech podniku sloužících za dobu jednoho roku a 6 měsíců do dne příklepu zpět čítajíc bezvýminečně, za dobu delší jednoho a půl roku, nepřesahující však dobu tří let, ode dne příklepu zpět čítajíc jen tehdy, když nedoplatek daňový nejdéle do jednoho roku od jeho splatnosti ve veřejných knihách byl zajištěn.

Zajištění měrného za léta 1924 až 1926 stalo se podle knihovního výtahu z horní knihy k.-ské dne 17. listopadu 1926, tedy pokud jde o zadrželé měrné staršího jednoho a půl roku (tedy za rok 1924 a za I. pololetí 1925) dávno po uplynutí jednoho roku po splatnosti těchto dávek.

Mohlo tudíž v pořadí výsadním podle § 216 č. 2 ex. ř. přikázáno býti měrné za II. pololetí 1925 a za celý rok 1926 s příslušnými úroky, nikoliv však měrné starší, splatné za celý rok 1924 a za I. pololetí 1925 s příslušnými úroky. Stížnosti strany vymáhající i strany povinné do přikázání měrného za rok 1924 a za I. pololetí 1925 s příslušnými úroky jsou proto odůvodněny a muselo jim býti vyhověno.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu, podanému báňským hejtmanstvím prostřednictvím české finanční prokuratury v Praze vyhověl a usnesení rekursního soudu změnil v ten rozum, že se co do měrného obnovuje usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y: Dovolacímu rekursu nelze upříti oprávněnosti. Názor rekursního soudu, že měrné je na roveň postaveno výdělkové dani, není správným. Jak zřejmo z ustanovení §§ 215 a násl. horního zákona a z § 104 provád. nařízení k báň. zákonu, neplatí se měrné z báňského podniku, který podléhá výdělkové dani, nýbrž z horní nemovitosti, která je předmětem zápisu do horních knih (§ 109 hor. zákona; prováděcí nařízení k I. hlavě zákona o osobních daních ze dne 25. října 1896, č. 220 ř. z. I. oddíl čl. 2. lit b). Omezení podle § 76 tohoto zákona zde tedy neplatí, § 268 hor. zák. přiznává měrnému výslovně zákonné právo zástavní a proto spadá toto pod ustanovení § 216, č. 2. ex. ř., podle kte-

rého přísluší přednostní právo veřejným dávkám z nemovitosti placeným a za poslední tři léta přede dnem příklepu zadrženým. Ani z uvozovacího zákona k exekučnímu řádu ani z ustanovení §§ 240 až 247 tohoto řádu nelze dovozovati, že § 268 hor. zák. byl také změněn, pokud měrnému přiznává zákonné právo zástavní. Naopak čl. III. uvozovacího zákona k ex. řádu výslovně ustanovuje, že dosavadní předpisy o přednostních právech daní a jiných dávek k veřejným účelům zůstanou v platnosti. Stěžovatel má ve výsadním pořadí nejen nárok na měrné za druhé pololetí 1925 a za celý rok 1926, nýbrž také na první pololetí 1925 a za celý rok 1924.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. ledna 1928, č. j. R I 877/27.

Zvýšená ochrana ovoce na stromech podle § 175 II. a) tr. z. je odůvodněna povahou chráněného předmětu samého; není tedy omezena jen na stromy kolem veřejných silnic nebo aleje okolo polí, ani nepředpokládá možnost oplocení těchto zahrad nebo skutečné oplocení.

Nalézací soud zjistiv, že obžalovaný F. R. ukradl se stromů v oplocené zahradě V. N. u jeho hospodářského stavení 60 kg jablek v ceně 120 Kč, kvalifikoval jeho čin za přestupek krádeže podle § 460 tr. z., vycházeje z názoru, že zákon chtěl ustanovením § 175 II. a) tr. z. poskytnouti zvýšenou ochranu ovoci na stromech pouze tehdy, jde-li o stromy u veřejných silnic nebo o aleje okolo polí. Veřejný žalobce brojí právem proti tomuto právnímu názoru důvodem zmatečnosti podle § 281 č. 10 tr. ř.; pro takové obmezení není opory v zákoně, jenž stanovením nižší hranice škody rozhodné pro kvalifikaci poskytuje plodům stromů stejně zvýšenou ochranu proti krádeži jako plodům na polí. Právě z toho, že zákon zvláště vytýká plody na stromech vedle plodů na polích, rozlišuje je slůvkem »nebo« a že mluví prostě o »plodech na stromech« bez ohledu, kde stromy stojí, je patrné, že neobmezuje tuto ochranu na plody stromů na poli nebo jinak volně stojících, nýbrž že důvodem zvýšené ochrany je mu právě tak jako u plodů na polích větší míra ohrožení tohoto cizího majetku, který, pokud visí na stromě, jest pro nemožnost jiného umístění a zabezpečení již tím vydán většímu nebezpečí cizího útoku. Zákonem uznaná potřeba této vyšší ochrany, mající důvod již v povaze chráněného předmětu samého (srovnej nadpis § 175 tr. z.) není podle znění zákona ani u zahrad v blízkosti domů nijak obmezena možností oplocení těchto zahrad nebo i skutečným jejich oplocením. Je-li